

Arrest

nr. 174 773 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ADELHOF *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 16 september 2015 België is binnengekomen, diende op 1 oktober 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 april 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 12 april 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 01/10/2015

Overdracht CGVS: 16/11/2015

U werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 26 januari 2016, tussen 09u12 en 13u09. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, Meester Ann Keunen, was op het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjjiitische Arabier bent, en op 10 januari 1985 in Najaf (Zuid- Irak) bent geboren. U groeide op in het ouderlijk huis in Hay Shurta, bent ongeschoold, en werkte heel sporadisch bij uw oom. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

Op 7 ashuura 2007 (januari 2007) brachten u en uw broers een bezoek aan uw tante en grootmoeder in Zarqa. Net op dat moment braken er in de regio zware gevechten uit tussen een sjjiitische militie, die de terugkeer van Mehdi aankondigde, en de Iraakse ordediensten. De Amerikaanse troepen kwamen tussen en er werden zware wapens ingezet. De situatie liep uit de hand en er vielen diverse burgerslachtoffers te betreuren, waaronder uw tante en uw grootmoeder. De volgende dag herwon het Iraakse leger de controle over de regio en arresteerden ze samen met de Amerikanen diverse verdachten. In totaal werden niet minder dan 550 personen gearresteerd, waaronder u, uw broer Saad, uw broer Adil H. A. A. (O.V. (...)) – C.G. (...): toekenning vluchtelingenstatus dd. 28/06/2013), uw neef Alaa T. A. H. E. J., en uw neef Harith H. W. H. A. T. Jullie werden overgebracht naar een Amerikaanse gevangenis op de internationale luchthaven van Bagdad, waar snel bleek dat u en uw familieleden niets met de opstand te maken hadden.

Ongeveer twee maanden later werden alle verdachten, waaronder u en uw broers, overgeleverd aan de Iraakse autoriteiten. Jullie werden in konvooi naar de istikhbaraat ('inlichtingendienst') in Al Kufa (Najaf) gebracht. Tijdens de transfer werden jullie herhaaldelijk geslagen. Nadien werden jullie twee à drie dagen ondervraagd over jullie banden met de 'zogenaamde Mehdi'. De werkelijke dader(s) waren ondertussen bekend en konden bevestigen dat jullie niets met het incident te maken hadden. Vervolgens werden jullie overgeplaatst naar de Al Wafa gevangenis in Zahra, waar jullie een achttal maanden verbleven. Nadien volgde een transfer naar de Tasfiraat ('transitgevangenis').

Op 2 september 2007 volgde het vonnis van het Hof van Assisen van Najaf. U werd over de hele lijn vrijgesproken en werd buiten verdenking gesteld. Uw broers Adil en Saad, én uw neef Alaa, werden deels schuldig bevonden en tot vijftien jaar gevangenisstraf veroordeeld. Uw neef Harith werd tot de doodstraf (of levenslang) veroordeeld. De rechtszaak was een gepolitiseerd schijnproces en ondanks uw vrijspraak werd u niet vrijgelaten. Integendeel, u en de drieënvijftig andere vrijgesproken personen werden opnieuw naar de Tasfiraat gebracht. Uw broers Adil en Saad werden op hun beurt naar de Islahi-gevangenis in Hilla overgebracht.

In 2009 werd uw broer Adil vrijgelaten op voorwaarde dat hij afstand deed van zijn rechten en geen rechtszaak aanspande tegen de verantwoordelijken van de moord op jullie tante en grootmoeder. Ook uw neven Harith en Alaa werden in dezelfde periode vrijgelaten. Adil voelde zich na zijn vrijlating geïsoleerd en vermoedde dat zijn omgeving hem aan terrorisme zou linken. Kort na zijn vrijlating verliet hij Irak, reisde naar Europa, en vroeg in België asiel aan (dd. 30/08/2011).

In de loop der jaren ondernamen uw advocaat en uw familieleden diverse pogingen om u vrij te krijgen. Uw gezondheidssituatie ging er op achteruit en op een gegeven moment werd u voor behandeling naar het Sadr-ziekenhuis overgebracht. De gevangenisdirectie zorgde er ook voor dat u in september 2013 een nieuwe identiteitskaart kon aanvragen.

In september 2015 werden u en enkele andere gedetineerden vrijgelaten. Een aantal onder hen, waaronder u, werden door het Mehdi-leger en Assaab Ahl Al Haqq geïsoleerd omdat ze jullie linkten aan een rivaliserende beweging, die van de 'zogenaamde Mehdi'. Ongeveer drie dagen na uw vrijlating werd u gebeld door Allawi, de broer van uw medegedetineerde Mohammed. Hij vertelde dat Mohammed in Hilla was vermoord door militieleden. Ook een andere (blinde) gedetineerde, Saad, kwam in de problemen en werd door een militie ontvoerd. Nog geen week na uw vrijlating kreeg u bezoek van uw buur Haytham S. Hij vertelde dat diverse milities, en dan vooral het Mehdi-leger, naar u op zoek waren. U zei dat u bereid was om met de milities te praten, maar Haytham zei dat u moest vertrekken. U deed wat hij vroeg en vertrok onmiddellijk richting Bagdad. U dook er onder bij uw oom Ghazal A. A. H. A. S. Twee dagen later kwamen er drie militieleden naar uw ouderlijke woonst. Ze vertelden uw moeder dat u enkele vragen moest beantwoorden. Uw moeder zei dat u vertrokken was en dat ze niet wist waar u was. In dezelfde periode gingen leden van het Mehdi-leger naar u op zoek in een café dat u frequenteerde. Ze vroegen de eigenaar of hij iets over u wist, wat niet het geval was.

U besloot dat u niet langer in Irak kon blijven, verzamelde het nodige geld, en vloog ergens in september 2015 van Bagdad naar Erbil. U reisde met uw eigen paspoort. Twee dagen later reisde u per bus naar Turkije. U bleef enige tijd in Turkije en reisde vervolgens via Griekenland, over land, richting België. Op 16 september 2015 arriveerde u in België en 1 oktober 2015 vroeg u asiel aan.

Uw broer Saad wordt tot op heden vastgehouden in de Islahi-gevangenis in Al Hilla.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 25/09/2013, overlijdensakte grootmoeder dd. 05/04/2007, overlijdensakte tante dd. 03/04/2007, kopie vonnis Centraal Hof van Assisen van Al Najaf dd. 02/09/2007, armband – Amerikaanse gevangenis, armband van broer Adil – Amerikaanse gevangenis, DHL-enveloppe dd. [...] /12/2011, handgeschreven nota's.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS beslist dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren, of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaringen betreffende uw gevangenschap in de periode 2007-2015.

Alle door u voorgelegde stukken ontkrachten dat u van januari 2007 tot september 2015 in detentie verbleef. Uit het door u neergelegde vonnis blijkt namelijk dat u tijdens het proces over de volledige lijn werd vrijgesproken omdat u alle aantijgingen ontkrachtte, én dat er geen enkel vermoeden of bewijs was dat u zich op de dag van de feiten tegen de ordediensten had verzet of zich schuldig had gemaakt aan terroristische feiten. In het vonnis wordt ook gemeld dat u en de andere vrijgesproken personen het ongeluk hadden om zich die dag op de verkeerde plaats te bevinden en dat het merendeel van jullie niet voorkwamen op de ledenlijsten van het Jaysh Al Robi, een dissidente groepering. Ook getuigen bevestigden dat jullie niets met de incidenten te maken hadden. Gezien deze duidelijke vrijspraak mag het dus ten zeerste verbazen dat u en de andere vrijgesproken personen desondanks nog jaren in detentie werden gehouden. Niet in het minst omdat u tijdens het gehoor verklaart dat een groot deel van de personen die effectief schuldig werden bevonden én die wel tot (zware) gevangenisstraffen werden veroordeeld, bv. uw broer Adil, naderhand werden vrijgelaten. Dit lijkt, zelfs in de Iraakse context, in te gaan tegen alle logica.

Verder staan uw verklaringen haaks op wat uw broer Adil verklaarde bij het doorlopen van zijn asielaanvraag in België. Adil verklaarde namelijk dat u op het moment van het gehoor (dd. 23/04/2013) in Bagdad woonde (zie CGVS, Adil, p. 8). Dat is uiteraard niet te verzoenen met uw verklaringen, namelijk dat u op dat moment in de Tasfiraat van Najaf werd vastgehouden. Meer nog, behalve de dagen voor uw vertrek, heeft u nooit in Bagdad verbleven (zie CGVS, p. 3-4). Verder verklaarde Adil expliciet dat u in 2007 door de rechtbank werd vrijgesproken (zie Adil, p. 14). Doorheen zijn gehoor maakt hij geen bijkomende allusies op uw detentie in de periode 2007-2015. Ook over jullie broer Saad leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. U beweert dat Saad tot op heden wordt vastgehouden in de Islahi-gevangenis van Hilla (zie CGVS, p. 6, 12, 17, 18), terwijl Adil verklaarde dat hij en Saad in 2009 werden vrijgelaten. Nog volgens Adil woonde Saad nadien in Bagdad en speelde hij een prominente rol in het asielrelaas van Adil (zie CGVS, Adil, p. 8, 16, 19). Vervolgens spreken u en Adil zich tegen over de lotgevallen van de andere gearresteerden uit Zarqa. U laat uitschijnen dat slechts een deel van de gevangenen werd vrijgelaten, bv. uw broer Adil en uw neven, terwijl een ander deel tot op heden wordt vastgehouden, bv. uw broer Saad en een deel van de vrijgesprokenen, (zie CGVS, p. 15, 21, 22). Uw broer Adil zegt daarentegen dat vierenvijftig personen, waaronder u, werden vrijgesproken. Enige tijd later werden volgens hem alle andere gevangenen vrijgelaten (zie CGVS, Adil, p. 14). Verder scheppen jullie geen eenduidig beeld over jullie detentie. U verklaart dat u aanvankelijk samen met uw broers werd vastgehouden. Na uw vrijspraak werd u naar de Tasfiraat overgebracht, terwijl Adil en Saad naar de Islahi-gevangenis in Hilla werden getransfereerd (zie CGVS, p. 15). Adil werd van daaruit vrijgelaten, terwijl Saad er nog steeds zou verblijven. Dat betekent dus dat Adil van 2007 tot 2009 in de gevangenis van Hilla verbleef. Uw broer Adil verklaarde echter dat hij twee jaar in de Tasfiraat (transit- of transfergevangenis) heeft verbleven en pas een week voor zijn vrijlating naar de gevangenis in Hilla, Babel, werd overgebracht (zie CGVS, Adil, p. 13-14). Geconfronteerd met (een deel van) jullie tegenstrijdige verklaringen herbevestigt u uw verklaringen, maar u heeft geen uitleg voor de diverse anomalieën. U kan evenmin een reden bedenken waarom Adil bedrieglijke verklaringen zou afleggen over jullie detentie. Volgens u 'liegt Adil normaal gezien niet' en bent u zelf verbaasd over wat hij zei. U stelt daarom voor dat het CGVS u met uw broer confronteert (zie CGVS, p. 19), wat voor het CGVS echter geen optie is. Niet in het minst omdat de verklaringen van uw broer Adil in lijn liggen met de inhoud van de door u voorgelegde gerechtelijke documenten, namelijk dat u werd vrijgesproken en dat uw twee andere broers werden veroordeeld. Er mag dus worden verwacht dat u een reden kan formuleren waarom uw broer Adil, zonder schijnbaar enig nut, flagrant bedrieglijke verklaringen zou afleggen over de gevangenschap van zowel u als uw broer Saad (zie CGVS, p. 18-19).

Los daarvan beschikt u niet over het minste begin van bewijs waaruit blijkt dat u effectief tot september 2015 in detentie verbleef. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw advocaat Mohammed Ali en uw familieleden herhaalde pogingen ondernamen om u vrij te krijgen. Ook voor uw broer Saad werden er pogingen ondernomen om hem vrij te krijgen. Uw advocaat en uw familie bewandelden daarbij de officiële weg en richtten zich onder meer tot de rechtbank (zie CGVS, p. 15, 17-18). Het is dan ook niet onredelijk te verwachten dat jullie (eventueel via jullie advocaat) over de nodige stukken beschikken die dit kunnen bevestigen. Dat is echter niet het geval. Meer nog, los van de gerechtelijke documenten lijken ook de andere documenten te ontkrachten dat u de periode 2007 en 2015 in gevangenschap doorbracht. Uw identiteitskaart werd bijvoorbeeld op 25 september 2013 uitgegeven, terwijl u op dat moment op illegale wijze werd vastgehouden door de Iraakse autoriteiten. Het is uiteraard weinig aannemelijk dat de Iraakse autoriteiten hun illegale gevangenen naar de dienst burgerzaken overbrengen om er hun administratie in orde te maken (zie CGVS, p. 10-11, 19). U weet trouwens niet waarom u als illegaal gedetineerde een nieuwe identiteitskaart nodig had. Hiernaar gevraagd zegt u enkel dat de aanvraag via de gevangenis werd geregeld. Verder oppert u de hypothese dat ze het misschien nodig hadden om u naar het hospitaal over te brengen (zie CGVS, p. 11, 19). Dergelijke hypothesen hebben uiteraard weinig of geen overtuigingskracht. Wat rest is de vaststelling dat u wel een recente identiteitskaart heeft, maar dat u niet aannemelijk maakt dat u die vanuit de gevangenis regelde. Dit spreekt uiteraard niet in het voordeel van uw asielmotieven.

Ook op basis van de verklaringen over uw gevangenschap kan allerm minst worden besloten dat u tot september 2015 in detentie verbleef. U beweert dat u doorheen de jaren slechts met een zeer beperkt aantal gedetineerden contact had, in totaal iets van een vier à zes personen (zie CGVS, p. 21, 23). Het gaat volgens u om personen die samen met u werden gearresteerd, werden vrijgesproken, toch in detentie werden vastgehouden, in dezelfde vleugel verbleven, en op hetzelfde ogenblik werden vrijgelaten. Met anderen had u geen contact (zie CGVS, p. 23). Uiteraard is het merkwaardig dat u gedurende om en bij acht jaar slechts met een dergelijk beperkt aantal gevangenen contact heeft gehad. Los daarvan scheidt u geen duidelijkheid over de identiteit van uw medegevangenen. U geeft volgende namen van gedetineerden waarmee u contact had: Ali, Hussein, Mohammed, Ghidha (of Mohammed Ghidha), Jasim, Qasim, en Saad. Hun volledige namen geeft u niet. Uit analyse van uw documenten blijkt dat er zich effectief een zekere Ali, Hussein, Mohammed, Jasim, en Saad onder de vrijgesproken verdachten bevonden (zie Documenten, kopie vonnis Centraal Hof van Assisen dd. 02/09/2007). Qasim, Ghidha (of Mohammed Ghidha) zijn echter niet terug te vinden, waardoor er dus geen enkel tastbaar bewijs is dat deze persoon effectief bestaat. Aangezien het om het vonnis van alle gedetineerden gaat, mag echter worden verwacht dat hun namen in de documenten worden vermeld. Dat dit niet het geval is zorgt voor ernstige twijfels bij uw verklaringen. Dat er in de lijsten effectief een Hussein, Ali, Saad, Mohammed, en Jasim voorkomen kan eventueel in uw voordeel pleiten, ware het niet dat dit in de Iraaks-islamitische context uiteraard veelvoorkomende namen zijn.

Daarnaast zijn er problemen met de door u gegeven chronologie. Zo is het merkwaardig dat u niet duidelijk kan zeggen wanneer u werd vrijgelaten. U weet enkel dat het ongeveer vier maanden voor het gehoor was, dus omstreeks september 2015 (zie CGVS, p. 4). Tijdens het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 05/11/2015) liet u eveneens optekenen dat u anderhalve maand voordien, dus midden september 2015, werd vrijgelaten (zie Vragenlijst, vraag 3.5 – zie Verklaring, vraag 31). Nadien bleef u naar eigen zeggen nog een week in Najaf, én een maand en tien dagen in Bagdad. Vervolgens reisde u via Turkije over land naar Europa. Uiteraard is die versie van de feiten onmogelijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat u reeds op 16 september 2015 in België aankwam (zie Administratief dossier – zie CGVS, p. 5). Wat er ook van zijn, het CGVS stelt vast dat u nog een tweede versie van de feiten heeft, alhoewel u die uiteindelijk niet geeft (en vergeten lijkt). De handgeschreven nota van uw broer Adil bevat namelijk andere informatie (zie Documenten, handgeschreven nota). In de nota staat dat u op 10 juli 2015 werd vrijgelaten en op 1 september 2015 Irak verliet. Die versie van de feiten sluit dus aan bij de verklaringen over uw reisweg, namelijk dat u na uw vrijlating nog een week in Najaf verbleef en nadien een maand en 10 dagen in Bagdad doorbracht (zie CGVS, p. 4-5). Beide versies van de feiten, uw versie en die van uw broer, zijn uiteraard onverzoenbaar. De vaststelling dat u geen coherente chronologie kan schetsen van de gebeurtenissen voor uw vertrek, maar daarvoor de hulp van derden nodig heeft, is natuurlijk nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U legt bovendien niet het minste begin van bewijs voor om één van beide versies te staven. Het is bijgevolg compleet onduidelijk op welk moment u Irak heeft verlaten. Ook de door u ingeroepen incidenten kunnen geenszins overtuigen.

Eerst en vooral weet u weinig te vertellen over de lotgevallen van uw medege-detineerden. Volgens u werd Mohammed ongeveer drie dagen na jullie vrijlating vermoord (zie CGVS, p. 16). Er wordt u meermaals gevraagd om uit te leggen wat er precies is gebeurd met Mohammed en om zo veel mogelijk details te geven. U geraakt echter niet verder dan te stellen dat hij op straat in Hilla werd vermoord. Meer kan u niet kwijt (zie CGVS, p. 20-21). U weet niet wie hem heeft vermoord, u weet enkel dat het

'milities' waren (zie CGVS, p. 21, 22). Uiteraard is het vreemd en komt het weinig doorleefd over dat u geen beter uitgewerkt antwoord kan formuleren op dergelijke vragen. U had namelijk telefonisch contact met Allawi, de broer van Mohammed, dus er mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij u heeft ingelicht over de feiten. Dat was klaarblijkelijk niet het geval, wat zeer weinig aannemelijk overkomt. Daarnaast heeft u geen enkel begin van bewijs voor de moord op Mohammed. U meldde de moord trouwens niet bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ (zie CGVS, p. 22 – zie Vragenlijst, vraag 3.5). Ook over de ontvoering van de blinde gedetineerde Saad houdt u zich op de vlakte (zie CGVS, p. 20). Gevraagd om over zijn ontvoering te vertellen en om zoveel mogelijk informatie te geven, geraakt u niet verder dan te stellen dat u zijn buurman ontmoette en dat die zei dat Saad werd ontvoerd. Hij zou tot op heden vastzitten bij zijn ontvoerders. Meer details kan u niet geven, omdat u naar eigen zeggen voorzichtig was en vooral met uzelf bezig was (zie CGVS, p. 23). Het hoeft geen betoog dat dergelijke oppervlakkige verklaringen bijzonder weinig overtuigend overkomen. Ook nu heeft u trouwens geen enkel begin van bewijs om uw niet-overtuigende verklaringen te staven. Los daarvan zouden uw andere kennissen uit de gevangenis nog steeds in Irak verblijven en geen problemen hebben. U zegt dat ze niet geliefd zijn door hun buurtbewoners omdat ze als terroristen worden bekeken, maar u heeft geen enkel idee waarom zij niet in de problemen kwamen en u wel (zie CGVS, p. 24).

Vervolgens kunnen uw verklaringen over de aan u gerichte bedreigingen geenszins overtuigen. U beweert dat uw buur Haytham u verwittigde en zei dat u de regio moest verlaten omdat de milities naar u op zoek waren (zie CGVS, p. 16). U kan echter niet toelichten waar Haytham die informatie haalde (zie CGVS, p. 20). U geraakt niet verder dan te stellen dat hij het 'via via' te weten kwam en dat Haytham zijn bronnen niet wou prijsgeven (zie CGVS, p. 20, 21). Dat is geen bevredigende uitleg, het is niet onredelijk te verwachten dat u weet van waar uw vriend die informatie haalde. Evenmin weet u wie er naar u op zoek was. Aanvankelijk laat u uitschijnen dat u door verschillende milities werd geviseerd, met name het Mehdi-leger, Assaab Ahl Al Haqq, en nog andere (zie CGVS, p. 15). Nadien corrigeert u dit en beweert u dat enkel het Mehdi-leger u viseerde. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen past u nogmaals uw verklaringen aan door te beweren dat u eerst door het Mehdi-leger werd gezocht, maar dat nadien ook Assaab Ahl Al Haqq naar u op zoek ging. Het is echter onduidelijk waarop u dat laatste baseert, u kan namelijk geen duidelijkheid scheppen over wie u wanneer zocht (zie verder). Volgens u brachten drie militieleden nadien een bezoek aan uw moeder. Gevraagd om zo gedetailleerd mogelijk toe te lichten wat u over het voorval weet, geraakt u niet verder dan te stellen dat ze met een Opel reden, dat ze naar u vroegen, dat ze beleefd waren, en dat ze u een aantal vragen wilden stellen. Uw moeder zei dat ze niet wist waar u was en de onbekenden vertrokken (zie CGVS, p. 21). Meer informatie heeft u niet. Gezien de ernst van dergelijke incidenten en het feit dat u nadien contact had met uw moeder, de ooggetuige, mogen er meer diepgaande verklaringen van u worden verwacht. Bovendien meldde u het voorval niet bij het invullen van de Vragenlijst op DVZ (zie Vragenlijst, vraag 3.5) en beschikt u over geen enkel begin van bewijs om uw verklaringen te staven. U kan evenmin overtuigen dat de militieleden nadien navraag naar u deden in de buurt, bv. in het café dat u frequenteerde. De aanleiding van deze incidenten is namelijk niet geloofwaardig, en u geraakt niet verder dan het uiten van de blote bewering dat er in de wijk navraag naar u werd gedaan. Ook dit had u niet gemeld bij het invullen van de Vragenlijst (zie Vragenlijst, vraag 3.5).

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan niet worden besloten dat u tussen 2007 en 2015 in detentie verbleef, of dat u na uw vrijlating werd geviseerd door vijandig gezinde milities.

Het CGVS sluit niet uit dat u in 2007 effectief werd gearresteerd op verdenking van terrorisme, eventueel in het kader van de gebeurtenissen in Zarqa (de zogenaamde 'Battle of Najaf'). U legt er namelijk coherente verklaringen over af en u staft uw detentie in de Amerikaanse gevangenis met de polsbanden van zowel u als uw broer Adil. Het is echter niet geloofwaardig dat u tot september 2015 werd vastgehouden, waardoor het onmogelijk wordt om een beeld te krijgen van uw werkelijke situatie de laatste jaren. U verzaakt op die manier aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust en die stelt dat iedere asielzoeker alles in het werk moet stellen om een correct en volledig beeld van zijn situatie te schetsen. Pas op dat moment kunnen de bevoegde asielinstanties een inschatting maken van een eventuele nood aan internationale bescherming. Dat is hier dus niet het geval. Op basis van uw ongeloofwaardige versie van de feiten kan allerminst worden besloten dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde stukken kunnen niets veranderen aan bovenstaande appreciatie van het CGVS. De gerechtelijke stukken bevestigen hoogstens dat u in 2007 werd gearresteerd in een campagne tegen terrorisme en dat u tot dan in hechtenis werd gehouden. Nadien volgde een vrijspraak. Hetzelfde geldt voor de polsbanden van de Amerikaanse gevangenis. Deze bevestigen hoogstens twee maanden detentie in Bagdad. De overlijdensakten van uw grootmoeder en uw tante bevestigen op hun beurt hoogstens het overlijden van deze familieleden, zonder dat het CGVS verder uitspraak doet over de omstandigheden van hun overlijden. De overlijdensakten doen echter geen uitspraak over uw eigen asielmotieven en uw eventuele nood aan internationale bescherming. De handgeschreven nota's van uw broer doen ofwel afbreuk aan uw asielmotieven (zie hoger) of bevatten enkel geboortedata van uw familieleden. Het is trouwens opmerkelijk dat u als complete analfabeet deze nota's naar het gehoor meenam als geheugensteun. Ter volledigheid: het is eveneens opmerkelijk dat u er als analfabeet in slaagt om tijdens het gehoor de namen van uw neven uit de namenlijst in het vonnis te halen (zie CGVS, p. 13, 19, 22). Ook de enveloppe van DHL doet geen uitspraak over uw asielmotieven. Ze bevestigt hoogstens dat er vanuit Irak documenten naar uw broer Adil werden gestuurd.

Tot slot wijst het CGVS er op dat iedere asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op de inhoud en specifieke elementen die zich in het dossier bevinden. In uw geval volstaan die niet voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat uw broer Adil H. A. A. (O.V. (...) – C.G. (...): toekenning vluchtelingenstatus dd. 28/06/2013) op basis van zijn asielmotieven de vluchtelingenstatus werd toegekend, heeft bijgevolg geen impact op de beoordeling van de door voorgehouden vrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van volgende rechtsregels:

“- Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting.”

2.1.2. Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat hij heeft gelogen over de duur van zijn detentie en over de problemen die hij heeft gekend de laatste jaren voor zijn vertrek. Hij werd in 2009 vrijgelaten, maar vluchtte niet onmiddellijk naar België. Hij trachtte zijn leven terug op te nemen in Irak. Eind 2012 werd hij opnieuw opgesloten voor 3 of 4 maanden naar aanleiding van de problemen in 2007. Hij werd opnieuw vrijgelaten en leefde vanaf dan ondergedoken. Hij verbleef een tijdje bij zijn tante langs moederskant in Bagdad en ook bij zijn tante langs vaderskant. Hij kon niet veilig leven in Irak en heeft ook 3 tot 4 maanden in Syrië ondergedoken geleefd en nog eens 3 tot 4 maanden in Turkije. Hij diende deze reis telkens illegaal te maken, maar kon in geen enkel land veilig leven of een verblijfskaart verkrijgen. Hij keerde telkens terug naar Irak en leefde daar ondergedoken in mensonwaardige omstandigheden. Daarom heeft hij beslist om samen met zijn broer Saad in 2014 Irak te verlaten. Zij zijn via Maleisië naar Indonesië gevlucht. Zijn broer heeft daar thans nog een asielpcedure lopen en verzoeker had schrik om deze procedure in gevaar te brengen door zijn asielpcedure in België te starten. Daarom heeft hij gelogen en dit verzwegen. Hij had zelf geen verblijfsrecht in Indonesië en is verder gereisd naar België.

Hij is evenwel van mening dat de essentie van zijn asielrelaas overeind blijft en dat hij hiervoor bewijzen heeft voorgelegd. De motivering van de bestreden beslissing is immers gebaseerd op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de periode van gevangenschap van 2007 tot 2015. Hij duidt thans dat hij wel gevangen werd genomen, maar dit slechts voor de periode van 2007-2009 en wenst dit te verklaren. Hij levert kritiek op de motivering van de bestreden beslissing dat alle voorgelegde stukken ontkrachten dat hij van januari 2007 tot september 2015 in detentie verbleef. Hij verwijst vooreerst naar een vonnis dat hij heeft voorgelegd, waaruit dus wel degelijk blijkt dat hij aangehouden was en een beklaagde in een proces omtrent terrorisme. Hij gaf reeds te kennen dat het gevoerde proces een grote schijnvertoning was, dat hoewel er 53 personen werden vrijgesproken, niemand werd vrijgelaten en dat het vonnis en de gevangenisarmband aldus staaft dat hij werd gearresteerd als verdachte in een terroristenzaak. Daarnaast verwijst hij naar het feit dat hij zijn identiteitskaart zelf heeft bekomen in 2013. Hij had gelogen over de duur van zijn detentie en zag zich bijgevolg genoodzaakt om ook hieromtrent te liegen. Dit volstaat ook om de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn relaas en het relaas van zijn broer Adil te verklaren. Ook de problemen met de chronologie van zijn asielrelaas zijn thans hierdoor evident te verklaren.

Hij stelt dat hij oprecht spijt heeft van het feit dat hij niet over de hele lijn eerlijk is geweest. Hij erkent dat het fout was, maar hij had hiertoe een gegronde reden. Hij herhaalt de feiten die hierboven reeds werden vermeld en dacht dat hij zodoende zijn familieleden kon beschermen. Hij voert nog aan dat een leugen de geloofwaardigheid aantast, maar dit impliceert niet dat dit moet leiden tot een weigeringsbeslissing. Hij verwijst hiervoor naar richtlijnen van UNHCR in het *“Handbook on Procedures and Criteria”*. Hij verzoekt de Raad om de eigenlijke omstandigheden te onderzoeken. Hij is van mening dat zijn problemen zeer ernstig zijn en dat deze problemen een vervolgingsvrees inhouden, zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag. Dit blijkt uit het feit dat zijn broer voor dezelfde problemen reeds de vluchtelingenstatus heeft gekregen.

Hij merkt op dat het feit dat hij heeft gelogen, niet impliceert dat hij geen belang heeft bij zijn asielprocedure.

Hij verzoekt de Raad om op grond van huidig waar asielrelaas hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hij vraagt om minstens zijn dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal, zodat een afdoende onderzoek naar zijn vrees kan worden gevoerd.

Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft acht verzoeker de beoordeling van de Commissaris-generaal te algemeen en niet afdoende. Het onderzoek is te weinig toegespitst op de veiligheidssituatie in Najaf zelf, vanwaar verzoeker afkomstig is. Hij citeert uit de bestreden beslissing en leidt daaruit af dat de Commissaris-generaal een beoordeling maakt van de Zuid-Iraakse provincies in het algemeen. Bovendien is verzoeker van mening dat het gedateerde informatie betreft, waar de Commissaris-generaal spreekt over de verslagperiode van 2013-2014. Hij stelt dat de verwijzingen naar de situatie van 3 jaar geleden niet dienstig is, des te meer nu er onomstotelijk vaststaat dat de situatie verslechterd is en IS haar macht over Irak heeft uitgebreid sinds 2013. De Commissaris-generaal heeft zijn beslissing gebaseerd op een COI Focus van 6 oktober 2015. Deze informatie is ondertussen reeds 6 maanden oud en de beslissing is dus niet gebaseerd op recente en toepasselijke informatie. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad stelt verzoeker dat de Commissaris-generaal erkent dat het geweld in Irak zeer evolutief en fluctuerend is. Er vindt steeds een algemeen hoge graad van geweld plaats in Irak. Hij wijst er nog op dat de Commissaris-generaal overgaat tot de weigering op grond van de redenering dat het aantal burgerslachtoffers in Zuid-Irak lager ligt dan in Babil, en ver onder het cijfer zit van Centraal-Irak. Verzoeker acht deze motivering niet afdoende. De opgesomde regio's worden getroffen door ontzettend veel slachtoffers van willekeurig geweld. Ten gevolge van dit geweld, kent de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus toe aan personen afkomstig uit deze regio's. Het loutere feit dat het aantal slachtoffers lager ligt, rechtvaardigt daarom nog niet dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Verzoeker vraagt om de hervorming van de beslissing op dit punt of op zijn minst de vernietiging met het oog op het voeren van een afdoende grondig onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie door de Commissaris-generaal.

2.1.2. In een aanvullende nota brengt de Commissaris-generaal volgende nieuwe elementen ter kennis. Enerzijds brengt hij een COI Focus *“Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak.”* van Cedoca van 4 augustus 2016 aan waarin opnieuw de veiligheidssituatie in Najaf wordt bevestigd. Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe.

Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Anderzijds wordt informatie bijgebracht over de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies in een COI Focus *"Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer."* van Cedoca van 13 februari 2015. Deze COI Focus bevond zich evenwel reeds in het administratief dossier. Ter zitting stelt de Commissaris-generaal dat dit een actualisering van 12 juli 2016 had moeten zijn, maar de Raad stelt vast dat dit niet voorligt.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat zijn leugens over de duur van zijn detentie en de problemen tijdens de laatste jaren voor zijn vertrek geen invloed hebben op de essentie van zijn asielerlaas. Hij maakt immers niet aannemelijk dat hij sinds 2009 iets heeft meegemaakt dat toelaat om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. In het verzoekschrift laat verzoeker weten dat hij oprecht spijt heeft dat hij heeft gelogen gedurende zijn interviews, maar dat hij wel degelijk gearresteerd is geweest. Dit feit dat dateert van 2007 tot 2009 wordt niet betwist door de Raad, maar het laat echter niet toe om vast te stellen dat verzoeker anno 2016 een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hij geeft immers geen toelichting op basis van welke andere feiten dit dan wel zou moeten worden vastgesteld. Hij beschrijft slechts dat hij in 2014 Irak ontvluchtte met zijn broer Saad, via Maleisië naar Indonesië. De toelichting dat hij zijn familieleden wou beschermen door te liegen en niet elke leugen zomaar moet resulteren in een weigeringsbeslissing, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geenszins elementen aanhaalt die aanwijzingen bevatten dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft en om die reden Irak heeft verlaten en naar België is gereisd om een beroep te doen op internationale bescherming. Het feit dat verzoeker het noodzakelijk achtte om zijn problemen naar aanleiding van feiten van 2007 tot 2009 op basis van valse verklaringen te rekken tot problemen die zich tot 2015 zouden hebben voorgedaan ondermijnt in elk geval de geloofwaardigheid van verzoeker.

In zoverre verzoeker erop wijst dat zijn broer Adil als vluchteling werd erkend, benadrukt de Raad dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofden aanzien van Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bestaat. De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De Raad acht het geloofwaardig dat verzoeker in 2007 effectief werd gearresteerd op verdenking van terrorisme, mogelijks in het kader van de gebeurtenissen in Zarqa (de zogenaamde 'Battle of Najaf'). Hij legt er coherente verklaringen over af en staft de detentie in de Amerikaanse gevangenis met de polsbanden van zowel zichzelf als zijn broer Adil. Deze detentie liep voor verzoeker echter reeds af in 2009 en voor de periode nadien heeft hij geen elementen bijgebracht die een nood aan internationale bescherming aannemelijk maken. Met de loutere bekentenis dat verzoeker heeft gelogen over de problemen die zich zouden hebben voorgedaan tot 2015, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelde op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier terecht het volgende:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

De in het administratief dossier aanwezige informatie (landeninformatie, stuk 15, nr. 1 en 2) wordt bevestigd door de COI Focus Irak van 4 augustus 2016 van Cedoca die bij aanvullende nota werd neergelegd door de Commissaris-generaal. Daaruit blijkt dat er voor burgers in de zuidelijke provincies “Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna”, thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij die aantoon dat voormelde informatie niet correct noch actueel zou zijn.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP